

Az életet, miként a folyót szeretem: nem állhatom, ha lágy kanyarulatokkal, békecsen hám-pályog. Úvölte rohanjon magus partjai között, sodorjon el gúlat, görögessen sziklatömböket! Fialtal vagyok, hegyifolyó, egyszer tán elérem az alföldet, de addig még...

Raquo Amanovik, papnövevények

Történelem

A történet P.sz. 1445-ben kezdődik, a Shadon Birodalomban. Ma már megállapíthatatlan, hogy történelmi szükségszerűség avagy emberi nagy-ravágyás hívta-e életre a Shadlek tartományban elburjánzó sötét hiteket, melyeket Birodalom-szerte az elhajzott kalandorpap, Raquo Amanovik nevével kötnek össze. Bárhogy is történt, kétségtelen, hogy ő kovácsolta egybe a javarészt Ranagolt imádó szektákat, s vezette hódító hadjárata iránítikus nyáját, keresztül a Birodalmon, a határokon túlra. A feketemágusával és sötét szertartások szakrális hatalmával támogatót „sereg” pusztító és könyörtelen háborúban vereskedte el magát a Berrana-rodá földjéig – Gorvik dalmokai számtalan regében örökítették meg a honfoglalás hősi legendáját –, s foglalta el a Királyi Flotta majd' kétségáz hajóját. Távországok egyszerre jelentett kudarcot és megkönnyebbülést: a shadoni nép bár gyászolta elesett fiait, örömlinnepet ült a háború elvonulta felett.

Hogy maga Amanovik mikor vette fel a Kosfejű hitét – már a Gályák tengerének déli, vagy csak utóbb, az északi partján –, arra a történelmi kutató bölcsék sem adnak egyenes választ. Amit biztosan tudnak, hogy az innenső partot

akkoriban lakó kalózok és szakadár shadoni nemesurak ellenében a kalandorpap már Ranagol segítségéért fohászzkodott. Mert hiába tették partra a lábukat a honfoglalók – s nevezték új hazájukat Szentföldnek, *Gorviknak* –, a véres háború nem ért véget. Az innenső part lakói nem szívesen adták szabadságukat esérébe a kétes ígéretekért és üres rangokért, a hódítók szírtfokról-szírtfokra, városról-városra nyomultak előre a Szentföld szíve felé, mígnem ők esztendő múltán már a mai Gorvik Tartomány teljes területén lőt hajtottak a „bennszülöttek” Amanovik király előtt. Az 1447-es koronázási szertartást Gorvik alapításaként említik a krónikások.

Az őshaza nem teljes tíz esztendő engedelvezett az országalapításra, 1456 nyarán a Szentföldre tették lábukat a shadoni inkvizíció első conquistadorai. A királyi őrfregattok gyomrából fegyelmezett, talpig vasha öltözött harcosok özönöltek a partra, kikezeldhetetlen sorfaluk egyenest a szent földbe taposta Amanovik megfáradt seregét. A honfoglalók, nyomukban Domvik bűnbocsánatot nem hirdető kardforgatóival, mind északabbra szorultak, felderítették és birtokba vették a mai Warvik, Rokmund és Abradó Tartományok földjét. A honvédő háborúból sátoros elemőd, a esatákból szüntelen büjöska vált, a Szentföld királya kétségbeesetten könyörgött új istene segedelméért. A segítség husz esztendő múltán érkezett, de nem a Külső Sikok beláthatlan homályából, hanem Ynev egy nem kevésbé sötét tájáról, a Kosfejű evilági birodalmából. A Ranagol-fátya félisten, a kráni varázslóherceg személyesen ajánlotta fel pártfo-

gásait a gondokban megőszült egyházainak. Támogatása kézzelfogható bizonyítékául a *Vörköcse* hagyta hátra, ezt a legendás, azóta nyomtalanul elveszett tárgyat. A kő mágikus hatalmáról, segítségének természetéről a legendák nem regélnek, csak a vele érkező hollofelete hajjú, vágófi szemű harcosokról: különös kardjaikról, táncot idéző harcmodorukról, s arról a eszillatandó éjszakáról, mikor a shadoni conquistadorok vérbefagyva lelétek papjaikat és hadvezéreiket. A háború menete megfordult, újabb és újabb vágott szemű harcosok érkeztek; magukkal hozták asszonyaikat, tanítóikat, s új hazájuknak Görvik fenséges hegyeit választották. Először Abradó és Warvik ormainak árnyékában telepedtek le szokatlan közösségeikben, a corgákban (fejvadászfalu).

Az ország felvirágzott. Görvik népe élte a shadoni katonákat, a Corra-doloson (a Shibara folyó görvikí neve) túlrá szorította az Abadanából áttelepült dzsadokat. Amanovik, élete alkonyán, öt tartományra osztotta királyságát, melyek élére főembereit - saját fiát, két általa kinevezett bíborost és két herceget - tette helytartóul. Ranagó 1495-ben vette magához kiemelkedett lelkét; fia, s annak örökösei több mint egy évezredig uralkodtak népe felett nagy elődjük nevében.

Am az évezred nem telt békében, ha külső ellenség nem fenyegetett, belvillongások pezsdítették a nyughatatlan harcosok vérét. Hódító és honvéd háborúk a Shadon Birodalom ellen, határviszály Al Abadannával; miközben az egymást követő királyok hol vasszigorral, hol gyengé kézzel uralkodtak az öt tartomány felett. Görvik népe lassanként kiismerte saját természetét, a pallosjogot birtoklók megalkották a törvényeket, a nemes vé-

vonalak a századok során megüszültek az ösök híg katonavérértől. A nyelv és az arcvonások átalakultak - alig emlékeztek már a shadonira -; a fagyos kráni vér, elkeveredett, lefölddől a forró shadlekiben. Könyörtelen, mégis vidám, léha, mégis nagyra hivatott nép lakta az országot.

Elsőként Warvik bíborosa kérdőjelezte meg az ősi törvényt: az Amanovik család primátusát. Psz. 2612-ben az Amanovik és a Danavik bíborosi dinasztia hatvan esztendőös véres háborúba hajszolta az országot, melyből az meggyengülten, Warvik Tartomány leszakadásával lábalt ki. A hataloméhes uralkodó családok vérszemet kaptak, az elkövetkező öt évtized során a tartományok sorra nyilvánították ki függetlenségüket a koronától. A helyzetet tovább nehezítette, hogy 2661-ben a déli szomszéd, a hatalmas Shadon királya és Uralkodóhercege közös hadjáratral ünnepelte a királyi család két ágának egymásra találását: Donvik nevében újból hasas bárkák horgonyoztak le Görvik Tartomány öbleiben, s a meggyengült Amanovikok aligha sorakoztathattak hadrendbe ütöképes sereget. A Szentföld utójára az országalapító idejében került ilyen közel a végső vereséghez. A három északi tartomány tudomást sem vett a déliek bajáról, csak a legvégső pillanatban küldött felmentő seregeket, midőn az Amanovikok kétségbeesésükben lemondtak az ország trónjáról, beérve saját tartományuk bíborosi karszékével. Két évszázad telt el trónviszályokkal, mialatt az Avilloniát uraló Salanovik bíborosi dinasztia - mit tesz a *véletlen* - hírmondó nélkül kihalt. A gazdtalan tartományra Abradó hercege tette rá leggyorsabban (2857), de előszörban is legerő-

Ocalira - történelem

Sina-ocalira - történetírás

Sacerdon - pap

Sebrata - szertartás

Carria - háború

Sacra - hit, vallás

Raquo - Görvikban

közkedvelt férfinév

Abradon - nemesúr

Gor - föld (mint anyag)

-vik - szent

Ábradon - nemesúr

Warra - város

Ronna - föld (mint terület),

átvitt értelemben:

tartomány

Ortadon - király, uralkodó

Camidon - katona

Carrida - hadsereg

Sacras - imádkozni,

fohászkodni

Orta - hatalom

Corga - fejvadászfalu (kráni eredetű szó)

Gon-corga - fejvadász

(szó szerint: corga-fia)

Moradon - gyilkos

Gon - fiú, kölyök,

vkinek a fia

Morra - halál

Ranashavik - bíboros

(S! adonban: Shavik)

Andon - herceg

Siedon - nemesi
származású szabadharcos

Narra-orta - törvény
(szó szerint: hatalom-
nyelve)

Narra - szó, szavallat,
nyelv, irat

Wiera - vér

Goradon - paraszt,
napszámos

Goradin - nép

Corradon - rabszolga

Corra - lánc, kötelék

Sien-orta - cím, rang

(szó szerint: hatalom-név)

Sien - név, elnevezés, vminek
a neve

con - grófi birtokjelző

da - bárói birtokjelző

ab - nemesi (lovagi)
birtokjelző

an - főrendi (király, herceg,
bíboros) birtokjelző

Terda - Radovik óta
közkedvelt férfinév

Abraadin - lovagrend

Sh - Isten által áldott

Tod - sárkány

Var (régiesen: War) - torony

teljesebben a kezét. Mindhiába, mert a mélyen vallásos, papi uralomhoz szokott nép néhány évtized múltán lerázta a világi igát, s főpapjai új bíborost jelöltek maguk közül, mindörökké eltörölvén az örökletes uralkodói cím jogát. A sóstavak borította tartományban ettől fogva napjainkig választással gondoskodnak a megüresedett bíborosi cím betöltéséről.

P.sz. 2912 nagy nap Gorvik történelmében, ekkor tűnt fel Terda Radovik an Warvik, a legendás kalandor-király, aki háromszáz esztendő múltán újból egységbe kovácsolta az öt tartományra szakadt országot. Személye számtalan többé-kevésbé igaz legendát ihletett, nevét lovagrendek írják azóta is lobogóikra. Holott Radovik ellentmondásos személyiség volt, erényei mellett töméntelen hibával is emlékeztetessé tette uralkodásának öt esztendejét. Acélal és vérrel, kegyetlen törvényekkel és törvénytelen önkénnyel béklyozta egymáshoz a tartományokat - mi sem különbb bizonyíték, mint hogy Warvik történelmének egyetlen világi uralkodója volt. Sem előtte, sem utána nem ismerték a Danavik Dinasztia által vezetett tartományban az uralkodóhercegi rangot, ezt a kisenemesi sorból származó Radovik adományozta önmagának. Habár Gorvik történelmének legnagyobb királyaként tisztelik, mindössze öt esztendeig uralkodott. Egy hajnalon szolgálai üresen találták ágyát, tárva a szoba ablakát - Radoviknak nyoma vészett. Egyes történetírók szerint közeli bizalmasai raboltatták el (a Danavikok megbízásából), mások szerint abraadói fejedélszok hurcolták hercegük tömlőcébe. Feltérten hívei ezzel szem-

ben állították, ráunt a királyi sorsra és egyszerűen megszökött. A visszatértétől való félelem még fél esztendeig egyben tartotta az országot, utóbb az uralkodó családot teljes évtizeddig marakodtak a trónért, majd visszaállt a régi rend: az ország tartományokra hullott.

Gorvik utolsó évezredének történelme mozgalmas, ámde nem túl változatos. A Shadonnal folyó évezredes háború kölcsönös és időszakos hadjáratai, szüntelen tengeri csatározás a szoros birtoklásáért. Miközben a szent céllal meghirdetett, hódító hadjáratok Abadana földjére (3271, 3425, 3645, 3669) sorozatosan kudarcra végződtek, és az ellencsapás, a dzsihad, mindannyiszor feldúlta, kifosztotta Warvik Tartományt. Az ország egyesítésére persze ez idő alatt is többször történtek erőtlen kísérletek, mindannyiszor eredménytelenül. Az utóbbi évszázad nagyjai a diplomácia eszközeivel is kísérletet tettek, de a gorviki nép és elsősorban is uralkodói, aligha adnak a szépszóra - a kudarc legfényesebb bizonyítéka a 3682-es, borányba fulladt Nagy-Gorvik Tanácskozás.

Az ország jelenének kronológiája már több ponton is érinti a későbbi fejezetek témáját (Kultúra, Gazdaság, Hatalom és Törvények, Tudomány és Vallás, Társadalom, Tartományok). 3692 alkonyán a Corra-dolos túlpártján már feltűntek az amund hordák előőrsei, ám mindezidáig nem keltek át a folyón.

folytatása következik...

